

# Ἄσέα

DIDOT, ΑΠΛΑ, MONOTYPE GREEK 90, ἢ ὅπως αλλοιῶς θέλετε, εἶναι ἡ κυρίαρχη γραμματοσειρά τῆς ἐλληνικῆς τυπογραφίας. Πέρασα ἀπὸ τὸν ΑΛΦΕΙΟ καὶ ἐφτάσα στὴν ἈΣΕΑ τῆς Ἀρκαδίας, τοῦ παπποῦ μου καὶ τοῦ Νίκου Γκάτσου· καθ' ὁδὸν βρέθηκαν κεφαλαίες μορφές, πεζοκεφαλαία, δείκτες, εκθέτες, αριθμητές, παρονομαστές, κλάσματα, πεζοὶ ἀριθμοί, ιστορικές μορφές, στυλιστικά ἐναλλακτικά καὶ συμπλέγματα, φιλολογικῆς καὶ ἐπιγραφολογικῆς παραξενιῆς.

## ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, Γιάννη Ρίτσου

Ἄρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο-λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση καὶ ἀναμονή. Ἔνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν – ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλή καὶ λεβεντιά καὶ καρτερία – ὅλη τὴ σκοτεινή, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει καὶ ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας καὶ αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

Ἄρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο-λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση καὶ ἀναμονή. Ἔνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν – ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλή καὶ λεβεντιά καὶ καρτερία – ὅλη τὴ σκοτεινή, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει καὶ ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας καὶ αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

Ἄρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο-λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση καὶ ἀναμονή. Ἔνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν – ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλή καὶ λεβεντιά καὶ καρτερία – ὅλη τὴ σκοτεινή, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει καὶ ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας καὶ αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

Ἄρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο-λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση καὶ ἀναμονή. Ἔνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν – ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλή καὶ λεβεντιά καὶ καρτερία – ὅλη τὴ σκοτεινή, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει καὶ ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας καὶ αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.









